

[Kirsten Jacobsen]

er et nyttigt signal, vi har sendt ud til befolkningen, og jeg synes bestemt ikke, det har været spild af tid.

(Kort bemærkning).

Aage Brusgaard (FP):

Den radikale ordfører nævnte nogle ting. Jeg tænker, det er fra »Zonelovadministrationen, Miljøministeriet og Planstyrelsen«. Det er korrekt, at der i slutningen af pkt. 5 står, at kommunerne giver flere tilladelser end amterne, og det er netop det, vi ønsker. Vi ønsker flere tilladelser til at opføre byggeri, til at sætte liv og aktivitet i det åbne land, for det er det, det drejer sig om. Der står så også, at der kommer flere klager, idet særlig amterne påklager mange kommunale afgørelser. Det beviser jo, at amtskommunerne er meget mere restriktive end kommunerne, og det er derfor, vi vil have amtskommunerne ud.

Der står også, at Miljøankenævnet omgør relativt flere kommunale end amtskommunale afgørelser. Det er klart, at når amterne er mere restriktive end kommunerne, vil der blive flere sager at afgøre, men der er ingen, der siger, at det hjælper den danske befolkning, at sådanne afgørelser bliver omgjort. Tværtimod har det helt sikkert dræbt tusinde og atter tusinde arbejdspladser i Danmark, at amterne og Miljøstyrelsen har sagt nej til direkte ansøgninger om byggeri og omforandringer af byggeri i det åbne land.

(Kort bemærkning).

Filt Jensen (V):

Det er korrekt, når hr. Ebbe Lundgaard siger, at kommunerne giver flere tilladelser end amterne. Hvis man har den holdning, at man gerne vil have landdistrikterne til at trives igen, fordi de er hendøende, er det altså også væsentligt at gøre noget, så man lettere kommer igennem med tiltag i landdistrikterne.

Med hensyn til anker over afgørelser truffet af forsøgskommunerne drejer det sig for kommunernes vedkommende særligt om meddelte tilladelser, mens ankerne for amternes vedkommende navnlig drejer sig om afslag. Det viser jo netop i en nøddeskal, at hvis vi skal have mere gang i kommunerne – det åbne land – må vi bl.a. befordre det igennem flytning af landzonekompetencen.

Den foreløbige evaluering viste også, at hos 86 pct. af forsøgskommunerne vurderedes servicen over for borgerne som værende blevet forbedret i perioden, og det er da noget, man godt kunne ønske sig.

(Kort bemærkning).

Ebbe Lundgaard (RV):

Bare den bemærkning, at jeg er glad for at leve i et land, der har haft en lovgivning, der har friholdt det åbne land for de ulemper, man ser i udlandet.

Når der er ændringer i mønstret af tilladelser og klager, fordi kompetencen går fra amter til kommuner, er det jo endnu et argument for at afvente den endelige rapportering og den vurdering, der kommer fra Miljøministeriet, inden man begiver sig ud i at lovgive.

Jeg er da enig i, at der skal lempes for at få gang i udviklingen i landdistrikterne, hvor det kan gøres, uden at det går ud over miljøet. Der er ikke noget, der ligger Det Radikale Venstre mere på hjerte end den sag, men vi skal gøre det på forsvarlig vis over for miljøet, sådan at den bæredygtige udvikling hele tiden er fundamentet for det, vi gør.

Jeg mener ikke, at der er stor uoverensstemmelse imellem det, vi står og fortæller hinanden her.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Miljø- og Planlægningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 252:

Forslag til lov om ændring af lov om frigørelsesafgift m.v. af fast ejendom.

Af Kirsten Jacobsen (FP) m.fl.

(Fremsat 25/3 93).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Skatteministeren (Stavad):

Det forslag, som Fremskridtspartiet har fremsat, går ud på at ændre frigørelsesafgiftsloven således, at kommunernes købepligt ikke gøres gældende, når en ejendoms ændrede zonestatus skyldes en anmodning fra ejeren.

Når en kommune ved en lokalplan overfører en ejendom fra landzone til byzone, foretages der efter vurderingsloven en ny ejendomsvurdering, der skal fastslå ejendommens værdi som byzoneejendom. På grundlag af forskellen mellem denne værdi og den tidligere værdi af ejendommen som landzoneejendom pålignes ejeren en frigørelsesafgift, der således sigter på at inddrage en væsentlig del af den samfundsskabte værdistigning ved ejendommens zoneovergang. Denne frigørelsesafgift på værdistigningen kan ejeren efter nærmere regler få henstand med at betale, til ejendommen sælges eller overgår til anden anvendelse.

I 4 år regnet fra ejendommens overgang til byzone har kommunen pligt til at købe ejendommen for et beløb svarende til den ejendomsvurdering, der fastsættes efter zoneovergangen, og som danner grundlag for påligningen af frigørelsesafgiften; denne købepligt forudsætter, at ejendommen ikke i mellemprioriden er overgået til anden anvendelse.

Købepligten sikrer på den ene side, at den, der pålignes frigørelsesafgift af en værdistigning, også har mulighed for at realisere denne værdistigning. På den anden side virker reglen som en kraftig opfordring til kommunen om at være meget omhyggelig med kun at inddrage de arealer i byzonen, som er nødvendige for en hensigtsmæssig fysisk udvikling af kommunen, idet kommunen ellers på grund af købspligten må påregne selv at skulle købe de arealer til byzonepris, der ikke aktuelt er behov for.

Sådan som jeg opfatter Fremskridtspartiets lovforslag, sigter det på, at kommunerne kan fravælge denne købspligt, når en grundejer selv henvender sig for at få en ejendom overført til byzone. Hvis lovforslaget vedtages, ville det på den ene side kunne føre til en forringet retsstilling for grundejere, der selv vil medvir-

ke til byudvikling, idet de risikerer at blive pålagt frigørelsesafgift af en værdistigning, som måske ikke lader sig realisere; måske inddrager kommunen i anden sammenhæng også andre ejendomme i byzone, således at værdien af byzonearealer falder.

På den anden side kan forslagets regler måske betyde, at kommunen lader sig friste til i den fysiske planlægning at tage for store hensyn til, hvilke ejendomme der kan inddrages til byzone uden købspligt, således at byudviklingen sker på arealer og i en takt, der snarere afhænger af, hvor man kan forhandle sig fri af købspligten end af de overordnede hensyn til den mest hensigtsmæssige fysiske udvikling af kommunen.

Den regel i frigørelsesafgiftsloven om kommuners købspligt, som Fremskridtspartiet her foreslår ændret, kan således efter min mening ikke bedømmes isoleret, men må ses i sammenhæng med planlovgivningen, og på den baggrund kan regeringen ikke anbefale lovforslaget.

Anne-Marie Meldgaard (S):

Når man ser de få linier i dette lovforslag, kan man godt fristes til at sige, at det da lyder udmærket, at man selv må tage konsekvensen af det, man vil, men når man går lidt dybere ned i substansen af forslaget, viser der sig nogle afgørende problemer.

Der er et velafbalanceret samspil mellem overflytning til byzone, værdistigning, frigørelsesafgift, købepligt og byudvikling, og denne balance ønsker Socialdemokratiet ikke at forrykke på det foreliggende grundlag, så vi kan ikke støtte forslaget.

Per Tørsbøl (KF):

Det Konservative Folkeparti kan støtte forslaget, idet vi synes, det er udtryk for sund fornuft.

Det er urimeligt med en retstilstand, hvor man kan spekulere i at bede om at få sin ejendom overført fra landzone til byzone eller sommerhusområde med det formål efterfølgende at forlange, at kommunen overtager ejendommen. Det har intet med beskyttelse af borgerne at gøre, det er ren spekulation mod det offentlige og misbrug af et ellers godt princip, og derfor synes vi, at Fremskridtspartiets forslag er ganske udmærket.

[Per Tærsebøl]

Lad mig så sige til alle de mennesker, der er til stede her i dag, både tilhørere og kolleger, at jeg kender adskillige eksempler på kommuner, der er kommet galt af sted, fordi de har været for lemføldige med hensyn til retstilstanden inden for dette område. Jeg har selv været ude for det, og derfor synes jeg egentlig, at det er ganske udmærket, at man her prøver at stramme op, og det er en af grundene til, at Det Konservative Folkeparti kan støtte Fremskridtspartiets forslag.

Peter Brixtofte (V):

På Venstres vegne vil jeg sige, at vi er enige i det, som hr. Per Tærsebøl har udtalt på Det Konservative Folkepartis vegne.

Jeg vil også sige, at vi godt under udvalgsarbejdet vil have undersøgt alle konsekvenser af forslaget, inden vi tager endelig stilling til, om vi vil stemme for.

Rahbæk Møller (SF):

SF er sympatisk indstillet over for forslaget.

Der er ingen tvivl om, at mange kommuner i disse arbejdsløshedstider vil kunne fristes af et projekt, og derfor er det forholdsvis let at spekulere i denne regel.

Vi har naturligvis også med interesse lyttet til, hvad skatteministeren sagde, og vil under udvalgsarbejdet undersøge, hvor meget hold der er i hans advarsler, men umiddelbart vil vi som sagt gå positivt ind i udvalgsarbejdet.

Ebbe Lundgaard (RV):

Då mit partis ordfører ikke kan være til stede, skal jeg på hendes vegne kort fremføre følgende synspunkter fra Det Radikale Venstre:

Lovforslag nr. L 252 om ændring af frigørelsesafgiften er efter Det Radikale Venstres mening ikke et forslag, som bør støttes. Vi er enige med skatteministeren i hans bedømmelse af, hvad konsekvenserne vil kunne være af et sådant forslag, og vi er derfor ikke indstillet på at støtte det.

Forslaget er på den anden side så specielt, at det virker, som om forslagsstillerne har kendskab til nogle enkeltsager, som har affødt det, og vi vil naturligvis derfor, når forslaget kommer i Skatteudvalget, opfordre Fremskridtspartiet til at prøve at få bragt disse enkeltsager frem.

Jeg vil tillade mig at citere fra bemærkningerne:

»Forslagsstillerne finder det ikke rimeligt, at det offentlige skal være økonomisk sikkerhedsnet for en grundejers jordspekulation.«

Vi er helt enige i, at det sandelig ikke lyder rart, men lad os så se, hvad det er for skrækelige sager, der har inspireret Fremskridtspartiet til dette lovinitiativ; det kan ikke være et urimeligt forlangende.

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg vil gerne starte med at sige tak til alle dem, der har støttet forslaget. Fremskridtspartiet er i stand til i udvalget at fremlægge dokumentation – ikke for enkeltsager, men for et landsdækkende problem. Regeringen må være meget opmærksom på, hvad dens enkeltmedlemmer foretager sig den dag, forslaget skal til afstemning, for så vidt jeg kan se, bliver det et meget snævert afstemningsresultat, hvis det kommer til at gå efter, hvad jeg har noteret.

Jeg vil godt sige, at den historiske baggrund for loven om frigørelsesafgift var et forsøg på at beskytte borgerne mod overgreb fra offentlige myndigheder, hvilket naturligvis er rigtigt. Derfor har vi heller ikke i vores forslag ændret den paragraf om tilbagekøbspligt, som handler om de tilfælde, hvor det er det offentlige, der foretager overflytningen fra landzone til byzone. Der skal borgeren stadig væk have ret til at forlange, at kommunen overtager ejendommen til den høje pris, fordi borgeren er uskyldig i overførelsen.

Dette forslag drejer sig kun om de tilfælde, hvor det er borgeren selv, der henvender sig til kommunen og beder om at få et bestemt areal overført til byzone med henblik på salg eller anden anvendelse til en højere værdi og et andet formål, end landzonestatus giver mulighed for.

Vi ved alle her i Tinget, at det var moderne i de vilde 1980'ere – særlig i begyndelsen af dem, hvor både kreditforeninger og den tidligere regering mente, at det gik så godt alt sammen – at man skulle have bycentre i næsten hver landsby og luksussommerhuse i hver sommerhuskommune, for man var ikke så optaget af at overholde og administrere efter reglerne, så de sommerhuse kunne i og for sig lejes ud hele året, og så var der god økonomi i det. Bycentrene kunne afsættes til Bilka og Netto og andre.

[Kirsten Jacobsen]

Det er begrundelsen for, at grundejerne har ladet sig lokke. De har set gevinsten. De har set kronerne rulle i kasseapparatet, og derfor har de foretaget dette her.

Så sker der det, at udviklingen vender, og at den spekulationsgevinst, de har øjnet, ikke længere er til stede. Der er ingen penge i at sælge erhvervsjord til bycentre. Kreditforeningerne har ingen penge, og det er ret umuligt. Luksussommerhusene skal kun lejes ud det antal uger, sommerhusloven bestemmer, og så er der heller ikke økonomi i det. Derfor var det en dårlig beslutning, de traf, og så kan de med loven i hånd sende regningen til kommunen på de penge, de ikke kunne tjene på det private spekulationsmarked.

Det er de forhold, vi ønsker ændret. Når man vil lege spekulant, kan man både vinde og tabe, og sådan skal det også være. Man skal ikke have sikkerhedsnet under sig for sine forfejlede spekulationsinvesteringer for skatteborgernes penge. Det er det, det drejer sig om.

Jeg tror, det er tre år siden, jeg først rejste sagen over for den tidligere miljøminister gennem utallige spørgsmål, og det var meget svært at få noget at vide. Det gjorde jeg på baggrund af en sag i Ålborg Kommune, hvor man havde ladet sig lokke. Jeg kan i og for sig godt forstå – og det tror jeg også godt andre folketingsmedlemmer kan – at kommuner i nogle tilfælde har ladet sig lokke til at overføre jord på det tidspunkt, for kommunerne manglede penge, de ville gerne have udvikling, og de ville gerne have arbejdspladser. Det var det, de troede på, og de drømte ikke om, at projekterne ikke blev til noget. De glemte nok at læse længere nede i teksten om, at hvis det var folk, der gerne ville spekulere, kunne de bare sende regningen tilbage til kommunen, og det var den kendsgerning, de blev stillet over for.

Der er faldet landsrettsdom i to sager, én i Hasle og én i Gern. Der foreligger fra Kommunernes Landsforening en undersøgelse dateret den 10. september 1992, hvor man har stillet spørgsmål til 241 kommuner. Der er en besvarelsesprocent på 88,2. Et af de spørgsmål, man har stillet, lyder: »Har kommunen inden for de sidste 4 år siden 1. januar 1987 måttet overtage et eller flere arealer efter frigørelsesafgiftslovens § 8?«. 41 kommuner svarer ja. Det svarer til 17 pct. Det beløb, som disse kommuner var pligtige til at betale, er 130 mio. kr. Det er det, man har betalt.

Spørgsmål 2 lyder: »Har kommunerne aktuelle krav om overtagelse efter frigørelsesafgiftslovens § 8?«. 14 kommuner svarer ja, og det anslåede overtagelseskrav er 29 mio. kr. Jeg skal ikke stå og læse hele notatet op, men sørg for, at det bliver omdelt til udvalget.

Jeg tror, det er nødvendigt, at vi griber ind her, og jeg har meget, meget svært ved at forstå, at en socialdemokratisk skatteminister argumenterer for, at skatteyderne, de arbejdsløse, de lavtlønnede og alle mulige andre med deres penge skal være sikkerhedsnet for jordspekulation i privat regi.

Jeg fremsatte ikke forslaget under den tidligere regering, for da havde jeg en mistanke om, at jeg kunne risikere, at man af politiske grunde syntes, det var en god idé at lade være med at støtte forslaget. Jeg havde virkelig store forhåbninger til, at en socialdemokratisk skatteminister ville se det helt naturlige i at få dette hul stoppet. Skatteministeren er jo tidligere ekspert i at stoppe huller i skattelovgivning, og at man vil lade denne lådeport stå åben, er mig ubegribeligt. At støtten egentlig kommer fra de tidligere regeringspartier, er mig lige så ubegribeligt, når jeg tænker på, hvilket besvær jeg dengang havde med bare at få svar. Jeg tror, jeg var en pestilens, når telefonerne hver mandag morgen ringede om, hvornår denne undersøgelse var færdig. Men sådan skifter tingene jo i dette Ting.

Jeg skal ikke forlænge debatten i dag, for vi har mere på dagsordenen, men blot sige, at med skatteministerens nordjyske sindighed kan det være, det tager lidt længere tid at overbevise ham. Men så må vi dænge ham til med argumenter, og det sjove er, at de vægtigste argumenter – hvor de fleste penge skal betales, og hvor der er flest sager – er i Nordjylland, hvor skatteministeren er valgt. Det kan være, det tæller som et argument.

Skatteministeren (Stavad):

Forskellen på det, Venstre og De Konservative mener i denne sag, og det, Socialdemokratiet og jeg mener, er, at jeg mener det samme, som jeg mente forud for den 25. januar. Det gør Venstre og De Konservative ikke, og selv om fru Kirsten Jacobsen ikke nåede at få fremsat sit forslag, er der i hvert fald i Skatteudvalget stillet spørgsmål om sagen, og der ligger klare svar med afvisning. Derfor kan jeg så-

[Skatteministeren]

mænd sammen med fru Kirsten Jacobsen undre mig over, at Venstre og De Konservative i denne sag som i de foregående og måske også i de følgende sager på dagsordenen mener noget andet i dag, end de mente tidligere.

Nu er det, at man har ment noget tidligere, ikke noget argument for noget. Derfor vil jeg også gerne sige til fru Kirsten Jacobsen, at jeg sådan set meget godt forstår, at fru Kirsten Jacobsen har ræsonneret sig frem til det, fru Kirsten Jacobsen er nået frem til. Jeg kan også sige, at da jeg første gang fik denne sag lagt på mit bord, efter at jeg var blevet minister – jeg havde såmænd ikke beskæftiget mig med den tidligere, selv om der ligger nogle svar under alm. del i Folketingets Skatteudvalg – var det ikke i form af fru Kirsten Jacobsens forslag, men det var et svar til Folketingets Skatteudvalg, og min reaktion var, at det umiddelbart lød meget fornuftigt.

Derfor brugte jeg også en hel del tid på at sætte mig ind i sagen. Når man så efter at have sat sig ind i sagen når frem til en anden konklusion end fru Kirsten Jacobsens, er der såmænd også god politisk logik i det, for som fru Kirsten Jacobsen sagde under det foregående punkt på dagsordenen, ønsker Fremskridtspartiet at afskaffe planlovene. Man ønsker ikke, at folkevalgte skal sidde og foretage en egentlig planlægning. Man ønsker, at kræfternes frie spil på det område skal have en betydelig mulighed for at blomstre. Vi ser også meget gerne kræfterne blomstre, men vi ser gerne, at det sker inden for nogle ordnede rammer.

Ser vi på det forslag, fru Kirsten Jacobsen har fremsat her, er risikoen, fru Kirsten Jacobsen, at den fremtidige byplanudvikling – hvor man placerer hoteller, bycentre, boliger, butikker osv. – ikke bestemmes af, hvor det er hensigtsmæssigt, men af, hvor man kan få jord ind i byzoner, uden at kommunen efterfølgende har en forpligtelse til at overtage jorden, hvis der ikke sker noget. Det er problemet. Vi mener, der bør hvile en ganske klar forpligtelse på en kommunalbestyrelse i forhold til byplanlægningen, så det også har konsekvenser med hensyn til, hvor meget byzonejord man inddrager, og så man får en planlægning ud fra, hvad der er hensigtsmæssigt, og ikke ud fra, hvordan man billigst kan slippe igennem med det.

Dertil kommer, fru Kirsten Jacobsen, at der også er et aspekt i forhold til en tredjepart.

Hvis man har byzonejord, der er udlagt til et bestemt formål, og har overstået 4-års-fristen for den kommunale købepligt, og der så kommer nogen med et projekt og siger: Det skal ligge dér, og den jord skal vi lige have ind i byzone, så betyder det, at prisen falder på den jord, som allerede er i byzone. Det betyder, at der er en tredjepart, som man forringer retsstillingen for.

Jeg tror bestemt ikke, fru Kirsten Jacobsen har mig mistænkt for at have nogen som helst lyst til at varetage nogen som helst interesse for nogen som helst spekulant, men der er altså nogle planlægningsbehov. Der er behov for, at der hos den planlæggende myndighed er et ansvar for de dispositioner, man træffer, og at man først og fremmest handler ud fra, hvilken byplanudvikling man ønsker sig, og ikke ud fra, om et stykke jord betyder en købepligt for kommunen eller det ikke gør det.

Det er baggrunden for, at fru Kirsten Jacobsen og jeg er nået frem til forskellige konklusioner. Jeg ved, der er mange kommuner, som gerne vil slippe af med denne bestemmelse, for så er man frigjort for en forpligtelse.

Men jeg synes som fru Kirsten Jacobsen, at vi skal overdænge hinanden med argumenter og afvente udvalgsarbejdet. Så må vi se, om vi kan overbevise hinanden om, hvem der har mest ret.

(Kort bemærkning).

Rahbæk Møller (SF):

Ministeren forklarede, at da han først så forslaget, havde han samme reaktion, som jeg havde, at det virkede fuldkommen fornuftigt, men ved nærmere eftertanke fandt han ud af, at det ville ødelægge planlovene. Det er da muligt, og jeg vil ikke afvise, at jeg, når jeg har haft mere lejlighed til at studere det, kommer til samme resultat.

Men det, jeg ikke forstår ved ministerens argumentation, er, hvad han vil gøre ved problemet, for problemet er der jo. Jeg synes, det er for let at svare, at kommunerne bare kan tænke sig om. Enhver ved, at kommunerne er sultne efter arbejdspladser i denne situation med de mange arbejdsløse, og de er rimelig lette at lokke. Hvis der kommer én og siger, at han har et fantastisk projekt, der kan skabe så og så mange arbejdspladser, er kommunerne i denne svage situation rimelig lette at lokke. Så hæn-

[Rahbæk Møller]

ger de på den, hvis det viser sig at være en spekulant. Hvad vil ministeren gøre ved det?

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Ministerens argumentation var usammenhængende og det rene vrøvl.

Vi har for det første lige diskuteret, at zonekompetencen efter al sandsynlighed snart skal overgå til kommunen, det bliver kommunens ansvar. Hvorfor i alverden skulle kommunen få en mindre hensigtsmæssig byudvikling, ved at man ikke har tilbagekøbspligt til den jord, en privatmand selv har bedt om at få overført, end hvis kommunen selv har overført den for at placere hoteller eller andet?

Hensigtsmæssigheden, hr. skatteminister, må man vel forvente er taget i betragtning ved overførelsen, og derfor er de byplanmæssige hensyn varetaget den dag, kommunen giver tilladelse til overførelsen. Så det hører ingen steder hjemme. Det drejer sig om, hvordan man kan få sugerøret ned i kommunekassen ved hjælp af en overførelse, og det kan man, så længe der er denne bestemmelse i frigørelsesafgiftsloven. Den har den kedelige bivirkning, at private jordspekulanter med kommunerne som sikkerhedsnet kan bede om hvad som helst, og når det viser sig, at de ikke kan sælge det, eller at markedspriserne falder, kan man hente pengene hos kommunerne.

Tænk, hvis boligejerne hos de offentlige myndigheder havde kunnet hente pengene for de offentlige vurderinger og alt det andet dårligskab, politikerne har hældt ned over hovedet på dem!

Skatteministeren (Stavad):

Fru Kirsten Jacobsen har fuldstændig ret i, at det ikke ændrer ved hensigtsmæssigheden, om man selv anmoder om at få et stykke jord overført til byzone, eller man ikke selv anmoder om det. Men hvis det er sådan, at det er afgørende for en overflytning til byzone, at man kan blive frigjort fra en forpligtelse til at foretage et køb og måske af den årsag overflytter et andet areal til byzone, fru Kirsten Jacobsen, så har det selvfølgelig en betydning.

Hvis man har et areal liggende, som det efter den kommunale planlægning er hensigtsmæssigt at anvende til et bestemt formål, og der kommer en privat entreprenør og beder om lov

til at lægge sin butik et bestemt sted og man i kommunen skal lave en lokalplan, der passer til det, og få jorden overført til byzone, jamen så kan det meget vel være, at man får en uhenigtsmæssig byudvikling. Det mener jeg er uden for enhver tvivl. Så må fru Kirsten Jacobsen kalde mit ræsonnement, hvad hun vil.

Hr. Rahbæk Møller spørger, hvad regeringen så vil gøre i stedet for. Jamen der ligger en forpligtelse for kommunen, hr. Rahbæk Møller, til klart at gøre op, inden man overflytter jord til byzone, hvad behovet er for byzonejord. Jeg tror såmænd, problemet først og fremmest er, at der, som hr. Rahbæk Møller siger, selvfølgelig er meget stor interesse for at få skabt aktivitet og arbejdspladser i alle lokalområder, og derfor har en del kommunalbestyrelser måske været lidt for hurtige til at acceptere lidt for luftige projekter som baggrund for at gennemføre overførelse til byzone.

Jeg mener, vi kan finde en hel del eksempler rundt omkring. Hvis kommunalbestyrelserne, inden de havde foretaget den pågældende overførelse fra landzone til byzone, havde haft et mere sikkert grundlag for, at de projekter, som var baggrunden for overførelsen, også kunne realiseres i det virkelige liv, og at den entreprenør, man havde med at gøre, havde, om jeg så må sige, reelle hensigter, kunne man have fået langt større sikkerhed. Den forpligtelse synes jeg ikke der er nogen grund til at fjerner fra den lokale byplanudvikling, så det bliver tilfældigheder, der kommer til at afgøre, hvordan vore byer udvikler sig. Det skal være en velovervejet planlægning, så der bliver sammenhæng i udviklingen.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Det er stadig væk vrøvl, hr. skatteminister.

Hvis en entreprenør kommer til en kommune med et projekt, siger skatteministeren, kan man risikere, at kommunen bliver stillet over for at skulle vælge en løsning, hvor de kan blive frigjort fra en forpligtelse. Det er ikke rigtigt, for hvis en entreprenør kommer til kommunen med et projekt, så er det kommunen, der bestemmer, hvor man vil placere det projekt. Man kan jo gøre sin overflytning afhængig af en bestemt placering, og så må entreprenøren vælge, om han vil gennemføre sit projekt med den placering.

[Kirsten Jacobsen]

Hvis det er kommunen, som har foretaget overflytningen mod tredjeparten, som ikke er entreprenøren, men en uskyldig bondemand, er det da rimeligt, at kommunen også skal købe jorden tilbage, men hvis de køber entreprenørens idé og den jord, han har givet 11.000 kr. pr. tønde for hos en godtroende bondemand, er det ikke rimeligt, at kommunen bagefter skal give flere hundrede tusinde kroner til den samme entreprenør, fordi han har fortrudt at gennemføre projektet.

Jeg vil gerne afslutningsvis sige, at den mistillid til kommunerne, som skatteministeren her har givet udtryk for, bygger på, at skatteministeren har den opfattelse, at kommunerne er aldeles uansvarlige og uden nogen som helst interesse for en fornuftig byplanlægning. Den mistillid har Fremskridtspartiet ikke, hr. skatteminister, og hvis det er den politiske forskel, må jeg acceptere det, men det tror jeg vil undre enhver.

Skatteministeren (Stavad):

Jeg tror, fru Kirsten Jacobsen ved, at den mistillid, hun forsøger at fortælle at jeg skulle have til kommunerne, selvfølgelig ikke har noget med virkeligheden at gøre. Jeg har ingen som helst mistillid, men jeg mener, det er forkert, hvis Folketinget laver regler, hvor man præmierer kommunalbestyrelserne for at foretage forkerte beslutninger og straffer dem for at gennemføre rigtige beslutninger.

Det er det, fru Kirsten Jacobsen lægger op til, for hvis man laver den rigtige planlægning, som er den, der er mest hensigtsmæssig, mener fru Kirsten Jacobsen, at man skal være forpligtet til at købe jorden tilbage, men følger man en tilfældig entreprenør, der kommer og siger: »Det skal bare ligge dér«, uden at man har foretaget nogen som helst form for overvejelser om, hvorvidt det er hensigtsmæssigt, skal man ikke være forpligtet. Fru Kirsten Jacobsen mener, at man gennem sin lovgivning skal tilskynde til uhensigtsmæssig adfærd. Det vil jeg advare imod. Jeg mener, at selv kommunalbestyrelsesmedlemmer, der sidder med en meget stram økonomi, måske kan blive nødt til at se på præmiering af forkert adfærd. Jeg mener ikke, Folketinget skal lave love, der præmierer forkert adfærd.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Argumentationen bliver hverken mere rigtig eller mindre forvrøvet af at blive gentaget.

Kommunernes Landsforenings opgørelse viser, at af alle de overførelser, der sker – både dem, som borgerne selv beder om, og dem, kommunen foretager – er det ikke i alle tilfælde, man forlanger, at kommunen skal overtage jorden. Den procentdel, hr. skatteminister, hvor man beder om, at tilbagekøbspligten skal træde ind, er nøjagtig lige så stor som den procentdel, hvor den indtræder af sig selv, og hvor den fortsat skal indtræde, fordi det er det offentlige, der har gjort det. Der er 10-15 pct. af disse projekter, som ikke bliver til noget, og dette tal er lige så stort for de projekter, kommunen har overført, som for de projekter, borgerne selv har bedt om at få overført, så hensigtsmæssigheden er i og for sig den samme. Det er bare et spørgsmål om, hvorvidt man skal præmiere dem, som gør det i spekulation.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 261:

Forslag til lov om ændring af lov om påligning af indkomst- og formueskat til staten (ligningsloven). (Afvikling af lejeværdi og opregulering af standardfradrag).

Af Kirsten Jacobsen (FP) m.fl.
(Fremsat 30/3 93).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Skatteministeren (Stavad):